

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha prerokoval prijatú sťažnosť J. R., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. J., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 536/93 a takto

r o z h o d o l

1. Základné právo J. R. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 536/93 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 536/93 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. J. R. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2004 doručená sťažnosť J. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 536/93.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 104/04-11 zo 7. apríla 2004 prijal sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 18. mája 2004 uviedol, že:

„- predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný s ohľadom na obtiažnosť zisťovania skutkového stavu v konaní i s prihliadnutím na potrebu nariadiť vo veci dvakrát znalecké dokazovanie (...).“

Ďalej podrobne uviedol chronológiu úkonov okresného súdu a účastníkov konania a v závere vyjadrenia uviedol:

„- zo spisu neboli zistené prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

- *prieťahy spôsobené samotným sťažovateľom zo spisu zistené neboli. K určitým prieťahom mohlo dôjsť zo strany jeho právneho zástupcu, ktorý nereagoval na výzvu súdu zo dňa 20. 2. 1996, ani následnú urgenciu z 26. 3. 1996 ohľadom oznámenia navrhovaných svedkov v konaní a tiež nereagoval na výzvu zo 14. 10. 1997 a žiadané doklady predložil až po urgencii súdu dňa 25. 11. 1997.*
- *v danom konaní je nutné pripustiť i určité prieťahy spôsobené súdom. Tieto však boli spôsobené objektívnymi okolnosťami, a to skutkovou obtiažnosťou sporu, dlhodobejšou práceneschopnosťou konajúcej sudkyne JUDr. M. P., ktorá trvala v období od 1. 2. 2000 do 6. 9. 2000, od 1. 7. 2002 do 31. 7. 2002, od 16. 8. 2002 do 31. 10. 2002 a od 16. 12. 2002 do 22. 4. 2003, zmenou zákonných sudkýň v konaní po odchode JUDr. P. do starobného dôchodku, ako aj enormnou zaťaženosťou oboch vo veci konajúcich sudkýň, ktorá ani pri vynaložení maximálneho pracovného úsilia neumožňuje vo všetkých pridelených veciach konať priebežne a v lehotách pre účastníkov priaznivejších.*
- *posúdenie zbytočnosti prieťahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu. Z môjho pohľadu by bolo možné hodnotiť prieťahy vzniknuté v tomto konaní ako subjektívne zbytočné len za vytvorenia objektívne priaznivých podmienok na rozhodovaciu činnosť sudcov tunajšieho súdu, spočívajúcich v takom množstve pridelených vecí, v ktorých by aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia bolo možné konať priebežne vo všetkých pridelených veciach.“*

Ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. 19 C 536/93 (na Okresnom súde Bardejov vedeného pod sp. zn. Nc 1449/01) zistil:

Dňa 12. decembra 1991 doručil sťažovateľ Okresnému súdu Bardejov návrh na zaplatenie 43 654 Kčs.

Dňa 27. decembra 1991 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 15. januára 1992 sťažovateľ súdny poplatok zaplatil.

Dňa 13. mája 1992 uznesením Okresný súd Bardejov vec postúpil na prerokovanie miestne príslušnému súdu – Mestskému súdu v Košiciach – neskôr Okresný súd Košice II.

Dňa 2. júna 1992 sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu odvolanie na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 11. augusta 1992 krajský súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu.

Dňa 16. septembra 1992 bol spis predložený okresnému súdu.

Dňa 25. septembra 1992, 24. marca 1993 a 15. júna 1993 sudcovia okresného súdu žiadali o vylúčenie z prerokováanej predmetnej veci.

Dňa 30. apríla 1993 a 15. júla 1993 krajský súd rozhodol o vylúčení sudcu z prerokováania veci.

Dňa 31. augusta 1993 okresný súd určil termín pojednávania na 22. september 1993, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že právny zástupca sťažovateľa predloží doklady.

Dňa 15. februára 1994 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporkyne na vyjadrenie k návrhu.

Dňa 19. apríla 1994 súd určil termín pojednávania na 19. máj 1994, ktoré bolo odročené na neurčito (na návrh právneho zástupcu sťažovateľa) za účelom predloženia dôkazných prostriedkov.

Dňa 27. mája 1994 okresný súd určil termín pojednávania na 13. júl 1994, ktoré bolo rovnako odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ predloží okresnému súdu špecifikáciu návrhu s dokladmi.

Dňa 20. júla 1994 sťažovateľ doručil okresnému súdu „modifikáciu návrhu“.

Dňa 4. januára 1995 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zaplatený 24. januára 1995.

Dňa 21. apríla 1995 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporkyne na vyjadrenie k návrhu z 20. júla 1994.

Dňa 6. septembra 1995 okresný súd určil termín pojednávania na 10. október 1995, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vyjadrenia sa právneho zástupcu odporkyne k navrhnutému súdnemu zmiaru.

Dňa 30. októbra 1995 právny zástupca odporkyne doručil okresnému súdu vyjadrenie (s návrhom sťažovateľa na uzavretie zmiaru nesúhlasil).

Dňa 22. februára 1996 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby navrhol dôkazy a 26. marca 1996 okresný súd urgoval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie dôkazov.

Dňa 24. apríla 1996 právny zástupca sťažovateľa označil dôkazy, ktoré má predložiť odporkyňa.

Dňa 15. novembra 1996 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k podaniu odporkyne.

Dňa 14. januára 1997 okresný súd urgoval právneho zástupcu sťažovateľa o vyjadrenie, ktoré právny zástupca sťažovateľa okresnému súdu doručil 4. februára 1997.

Dňa 17. februára 1997 okresný súd určil termín pojednávania na 20. marec 1997, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru stavebníctvo (uznesenie o pribratí znalca do konania nevypracoval).

Dňa 14. októbra 1997 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporkyne na predloženie projektovej dokumentácie a právneho zástupcu sťažovateľa „*na uvedenie množstva nezabudovaného stavebného materiálu*“.

Dňa 18. novembra 1997 odporkyňa doručila okresnému súdu kópiu projektovej dokumentácie.

Dňa 20. novembra 1997 okresný súd urgoval predloženie vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa.

Dňa 25. novembra 1997 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa.

Dňa 11. marca 1997 okresný súd opätovne vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na vyjadrenie „*k množstvu nezabudovaného stavebného materiálu*“, pretože z jeho vyjadrenia táto skutočnosť nevyplýva.

Dňa 11. marca 1998 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporkyne, aby predložil projektovú a rozpočtovú dokumentáciu stavby.

Dňa 8. apríla 1998 právny zástupca odporkyne doručil okresnému súdu vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že projektovú dokumentáciu okresnému súdu už doručil.

Dňa 16. apríla 1998 právny zástupca sťažovateľa predložil okresnému súdu vyjadrenie.

Dňa 26. mája 1998 okresný súd určil termín pojednávania na 2. júl 1998, ktoré opätovne odročil na neurčito za účelom vykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru stavebníctvo.

Dňa 4. novembra 1998 okresný súd žiadal o vypočutie svedka prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu Prešov.

Dňa 27. mája 1999 okresný súd uznesením ustanovil znalca a vyžiadal opätovne od právneho zástupcu projektovú a rozpočtovú dokumentáciu.

Dňa 29. júna 1999 okresný súd predložil spis znalcovi.

Dňa 14. júla 1999 znalec oznámil okresnému súdu, že nevykonáva hodnotenie kvality stavebných prác, doporučil ustanoviť iného znalca z odvetvia pozemné stavby.

Dňa 24. novembra 2000 okresný súd uznesením ustanovil znalca z odboru stavebníctvo, odvetvia pozemné stavby.

Dňa 2. februára 2001 a 13. februára 2001 znalci predložili znalecké posudky.

Dňa 24. októbra 2001 okresný súd určil termín pojednávania na 19. november 2001, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vyžiadania vyjadrenia sa právneho zástupcu sťažovateľa k znaleckému posudku.

Dňa 15. februára 2002 okresný súd urgoval právneho zástupcu sťažovateľa na vyjadrenie v zmysle záverov z pojednávania konaného 19. novembra 2001.

Dňa 18. marca 2002 sťažovateľ podal vyjadrenie okresnému súdu, v ktorom žiadal o doplnenie znaleckého dokazovania.

Dňa 5. augusta 2003 okresný súd vyzval znalca na doplnenie znaleckého dokazovania a zaslal mu súdny spis.

Dňa 17. septembra 2003 znalec oznámil okresnému súdu svoje stanovisko.

Od tohto dátumu okresný súd vo veci nevykonal žiadny úkon.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 19 C 536/93 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

K právomoci ústavného súdu pred 15. februárom 1993

Konanie vo veci návrhu sťažovateľa (ako navrhovateľa) začalo v roku 1991, keď podal návrh na nepríslušnom Okresnom súde Bardejov o zaplatenie 43 654 Kčs s príslušenstvom.

Jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd už konštantne prihliada aj na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (IV. ÚS 47/03).

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím. Nestačí, že štátny orgán vo veci koná. K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v predmetnom súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v konaní a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 536/93 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prietahy, je jeho nárok na zaplatenie peňažnej čiastky z titulu finančného vysporiadania pohľadávok za dodávku stavebných prác vykonaných na základe zmluvy medzi účastníkmi konania. Z právneho hľadiska ide o problematiku, ktorá je upravená príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ústavný súd konštatuje, že ide o vec, ktorá z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti, existuje k nej stabilizovaná judikatúra a metodika postupu všeobecných súdov.

Pokiaľ ide o skutkovú zložitosť, ústavný súd akceptuje, že rozhodovanie v konkrétnej veci predstavuje určitý stupeň zložitosti súvisiaci so znaleckým dokazovaním – zistením skutkového stavu potrebného na konečné rozhodnutie o merite veci. Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho doterajšieho priebehu a z dosiahnutých výsledkov však ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali viac než 12-ročné trvanie konanie iba jeho skutkovou zložitou. Skutkovú náročnosť vo svojom vyjadrení namietal aj predseda okresného súdu.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Konanie sťažovateľa nebolo v súlade s jeho právami a povinnosťami ako účastníka konania, pretože ním podaný žalobný návrh na začatie konania bol nezrozumiteľný a nejasný a za tým účelom bol vyzvaný na jeho špecifikáciu. Taktiež treba poukázať na to, že pri podaní návrhu nezaplatil súdny poplatok, čím si nesplnil poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorá mu vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním návrhu a súdny poplatok zaplatil až na základe výzvy súdu 15. januára 1992. Na ťarchu sťažovateľa možno pripísať i to, že jeho právny zástupca na výzvy okresného súdu nereagoval včas a v lehotách určených okresným súdom (výzva z 22. februára 1996, 26. marca 1996, 14. októbra 1997, 20. novembra 1997).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry (napr. IV. ÚS 22/03) ústavný súd pripomína, že v sporovom konaní, akým je posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej, postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takeého konania vo výraznej miere účastník [§ 6, § 120 ods. 1 a iné Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)].

Tieto skutočnosti ústavný súd vyhodnotil tak, že aj samotný sťažovateľ (jeho právny zástupca) sa podieľali výraznou mierou na predĺžení tohto konania pred všeobecným súdom.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Plynulosť súdneho konania závisí aj od toho, ako rýchlo súd odstráni nedostatky žalobného návrhu, ktoré mu bránia vec samu prejednať a rozhodnúť.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Z rozboru veci, ktorý je výsledkom preskúmania obsahu súdneho spisu a doterajšieho priebehu konania, vyplýva, že v predmetnej veci došlo k niekoľko mesačnému obdobiu

nečinnosti bez akejkoľvek zákonnej prekážky, čím vznikli v konaní zbytočné prietahy. Ústavný súd je toho názoru, že postačuje vymedziť len jednotlivé najzávažnejšie obdobia nečinnosti, resp. činnosti, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy.

Zbytočnými prietahmi je poznačené obdobie od 2. júla 1998, keď okresný súd vo veci pojednával, do 27. mája 1999, keď nariadil znalecké dokazovanie (takmer 10 mesačná nečinnosť). V tomto období súd vykonal len jeden úkon, keď žiadal Okresný súd Prešov o vypočutie svedka. Ďalej to bolo obdobie od 19. novembra 2001, keď odročil pojednávanie na neurčito za účelom vyžiadania vyjadrení od sťažovateľa, do 5. augusta 2003, keď okresný súd vyzval súdneho znalca na doplnenie znaleckého dokazovania (takmer 22 mesiacov), a od tohto obdobia do súčasnosti (viac ako 10 mesiacov).

Okrem toho, že v konaní pred okresným súdom sa vyskytli obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným prietahom, konanie okresného súdu bolo i málo efektívne, nesústredené a minulo sa svojmu účinku. Okresný súd síce nariadil pojednávania a vo veci konal (od 31. augusta 1993 do 2. júla 1998 nariadil 6 pojednávanií), vykonával dokazovanie výsluchom účastníkov a svedkov, ale jeho činnosť bola nesústredená a neefektívna. Taký jednoduchý úkon, ako je výzva na špecifikáciu návrhu, urobil nie na začiatku konania, keď mu bol spis postúpený Okresným súdom Bardejov (16. septembra 1992), ale až na treťom pojednávaní 13. júla 1994. Po doručení špecifikácie návrhu 20. júla 1994 vyzval odporkyňu na vyjadrenie k veci až 21. apríla 1995 (po uplynutí viac ako 9 mesiacov). Úkonmi, ktoré možno označiť za nesústredené a neefektívne, boli aj výzvy okresného súdu adresované právnemu zástupcovi odporkyne na predloženie projektovej dokumentácie (14. októbra 1997, 11. marca 1998 a 27. mája 1999), hoci predmetný dôkaz mu právny zástupca odporkyne predložil hneď po prvej výzve. Postup okresného súdu bol neefektívny aj pri nariadovaní znaleckého dokazovania, čo vyplýva z toho, že 20. marca 1997 odročil pojednávanie za účelom vykonania znaleckého dokazovania, avšak uznesenie o ustanovení znalca nevypracoval a 2. júla 1998 vo veci pojednával, pričom opätovne odročil pojednávanie za účelom vykonania znaleckého dokazovania. Až 27. mája 1999 vypracoval uznesenie, ktorým ustanovil znalca.

Ústavný súd konštatoval, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania žaloby uplynula doba viac ako 12 rokov. Táto zdlhavosť konania okresného súdu nemôže byť podľa ústavného súdu ničím ospravedlniteľná.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietahov, preto obranu okresného súdu spočívajúcu vo veľkom počte nevybavených vecí a choroby sudkyne v tomto smere neakceptoval.

Rovnako ústavný súd neprihliadol na tvrdenie predsedu okresného súdu, že zbytočné prietahy sa vyskytli aj z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne a z dôvodu zmeny zákonných sudcov, pretože je povinnosťou okresného súdu zorganizovať svoju prácu tak, aby bola zabezpečená plynulosť prerokovania a rozhodovania vecí.

Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho doterajšieho priebehu a z dosiahnutých výsledkov ústavný súd dospel k záveru, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 536/93 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva sťažovateľa došlo nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02) a je nevyhnutné na dovŕšenie ochrany základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 19 C 536/93, ale berúc tiež do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, a nie zanedbateľný podiel sťažovateľa na celkových prietáhoch, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia

ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Úhradu trov konania ústavný súd nepriznal, pretože sťažovateľ si trovy právneho zastúpenia pred ústavným súdom neuplatnil.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2004